

DE MEDIATYCOON

DE MEDIATYCOON

Mirjam Windrich

Schrijver: Mirjam Windrich
Coverontwerp: Mirjam Windrich
ISBN: 9789464057621
© Mirjam Windrich

*'You must always plant your feet firmly on the ground if you
want to be able to jump up in the air.'*

Joan Miró

Op de telefoon was niets nieuws te zien en ik stopte hem in mijn tas.

'Probeer wat bij te komen en rij voorzichtig,' zei Laura, die half tegen de deurpost, half tegen Jochem leunde.

'Gelukkig gaat het met jullie goed, en maak je over mijn scheiding geen zorgen. Er is niets te verdelen tussen Hans en mij dus we zijn gauw klaar,' zei ik.

Jochem knikte en lachte schamper.

'Als ik iets meer hoor, dan laat ik het je weten,' zei hij, 'Maar je weet nu met wie je te maken hebt.'

Veel van wat hij me had verteld was me nog een raadsel, maar de soep en de espresso hadden me enigszins doen ontspannen en ik nam afscheid.

Ik stapte in mijn auto en ontstak de lichten.

Binnen een paar minuten was ik het dorp uit. Ik haalde een paar keer diep adem. De zorg van van Laura en Jochem gaf me het gevoel het leven weer in eigen hand te hebben, de wildernis die wekenlang in mijn hoofd had rondgewoekerd leek neergedaald. Er moest een plan komen, een plan waaraan ik me kon houden. Ik gaf flink gas. Eerst slapen. Zou een hele nacht me eindelijk gegund zijn, eentje maar?

Pas toen ik er voorbij was gereden herinnerde ik me een witte Mini in de berm, precies tussen twee lantaarnpalen in. Ik keek nog eens goed in mijn spiegel, en links en rechts om me heen. Er was geen ander verkeer op de landweg, ik stopte, schakelde en reed achteruit tot ik ernaast stond. Zat er iemand in? Ik zag niets, de ramen waren van binnen beslagen.

Het was een kwestie van seconden waarin de soep en de koffie niet hadden bestaan. Ik reed mijn auto een stukje naar voren, stapte uit en trok de jerrycan uit de achterbak.

Behoedzaam sluipend sprenkelde ik de benzine zo halfjes onder de auto, het hele rondje om. Toen ik klaar was, was er nog genoeg over en ik glimlachte tevreden. Ik draaide de schroefdoop stevig vast en liep terug naar de auto.

Wie had er nog vuur, tegenwoordig?

Ik zette de jerrycan terug in de achterbak, en pakte voorin het doosje uit mijn tas, liep naar de Mini en wierp een brandende lucifer onder de bumper aan de voorkant. Het vuur verspreidde zich snel, met een helder, zoevend, bijna reinigend geluid. Ik haastte me terug en reed weg.

In mijn achteruitkijkspiegel zag ik hoe de Mini tot ontploffing kwam en de vlammen tot hoog in de hemel reikten. Aan het eind van de landweg was het nog slechts een klein, langwerpige, bewegend licht in het duistere landschap.

Een nachtlampje in aanloop naar het Kerstfeest.

Hoofdstuk 1

‘Nog geen acht weken verkering en alweer voor de tweede keer op reis,’ zei ik tegen Hans, terwijl we tegelijkertijd onze riemen vastgespten.

Hij lachte bij het woord verkering, boog voorover en viste twee tijdschriften uit de gele See Buy Fly-tas. Spaanse bladen zouden we in Madrid wel aanschaffen, net zoals we laatst in Nice ons eerste Franse krantje bij een Tabac hadden gekocht.

‘Welke wil je?’ vroeg hij, terwijl hij heus wel wist dat ik het opinieblad zou kiezen waar mijn ex Jochem nog steeds werkte. Ik bladerde het magazine door, zijn naam stond boven een artikel over de Amsterdamse wethouder Lex Nieuwgraaf. Ik las alleen de intro want alhoewel mijn ex net zijn tweede kind met zijn Laura had gekregen en Hans het hele verhaal kende, zou een beetje Jochem aan het begin van onze vrolijke vakantie toch zomaar nog iets teveel van het goede kunnen zijn.

Het was hem weer gelukt. Jochem liet mensen leeglopen zoals dat in journalistiek jargon heette, politici zeiden dingen die ze anders niet zouden zeggen. Zijn grootste wapenfeit was dat hij via een CDA-minister het woord ‘stemvee’ in de *Dikke Van Dale* had doen belanden. Zelf zei hij ook dingen die hij niet wilde zeggen, vooral als hij gedronken had. Dat leverde hem op een huwelijksfeest op een Drents landgoed een dermate harde knal voor zijn hoofd op dat hij achterover in de rozenstruiken stortte en daar even moest blijven liggen.

Een tijdje later werd hij, met een mespunt in zijn blonde krullen, van een joods feest bij onze burens verwijderd omdat hij een heel eng Duits lied was gaan zingen.

Kon zich er later niets meer van herinneren. Dat was een

probleem, maar onze voortplanting was indertijd belangrijker dus we lieten de gaten in de geheugens voor wat zij waren.

De wethouder Nieuwgraaf met het kikvorshoofd stapte uit zijn ambt omdat een columniste aan het Nederlandse volk had onthuld dat hij niet alleen een hoerenloper was, maar ook hoogstpersoonlijk de meest kwetsbare meisjes op de tippelzone van de hoofdstad van werk voorzag.

Arme Bella, mijn beste vriendin die haar huwelijk voor die kwal had opgeblazen. De pafzak had haar zodanig geestelijk en lichamelijk gemanipuleerd dat ze niet eens had kunnen bedenken dat ze een van de velen was. Op een dag toverde hij ook nog een echtgenote uit zijn hoge hoed, een psychiater. Die besprong Bella letterlijk tijdens een keurige grachtengordeltentoonstelling, waarin ze even daarvoor nog trots naast haar minnaar de wethouder had geparadeerd. Het schandaal had de *Privé* gehaald.

Jochem had zich er lekker in ingegraven, in het leven van deze seksverslaafde die - zoals dat gaat - snel weer zou opveren uit de catacomben, in een of andere commissie die zich bijvoorbeeld met ethiek bezighoudt. Ik las het niet uit en wenste Jochem in gedachten alle goeds en vast nog wel iets extra's.

Lief lachte ik naar mijn nieuwe verkering naast me.

Niet dat Hans ooit vragen over mijn exen stelde. Die van hemzelf had hij doodgezwegen vanaf het moment dat het uit was gegaan. Dat gaf maar gedoe, vond hij. En ik was op dat moment nog lang niet in de sfeer om te kunnen bedenken dat hij dat met mij evenzo zou kunnen doen, integendeel.

'Zit je goed?' vroeg hij.

Ik knikte blij.

Gespeeld nonchalant bladerde ik verder. Een ander

seksschandaal, maar dan in medialand. Lekker, spanning tijdens het opstijgen. Bovendien kon het geen kwaad om iets over zaken te lezen. Mijn therapiepraktijk liep al aardig, maar ik was er nog lang niet. Het moest de geschiedenis worden van een succesvolle, moderne psychotherapeut met een innovatieve aanpak, terzijde gestaan door haar ondernemende partner die het merk in de markt zou zetten. Hans was al sinds zijn twintigste eigen baas en wist alles van concepten en proposities, van het neerzetten van een bedrijf en, niet onbelangrijk: het verkopen ervan. Het was hem al een keer gelukt, en niet voor weinig.

‘En dat was nog maar het begin,’ placht hij erbij te zeggen iedere keer als hij het vertelde.

Ergens in het midden van de twee pagina's stond een fotootje van de man om wie het gerechtelijk drama draaide. Ik las zijn naam en zijn leeftijd. Dennis Delaert, 45 jaar. De foto was vaag, zijn gezicht spitsig. Nooit van gehoord. Toch maakte mijn hart een storend sprongetje en tegelijkertijd stak er iets van een scherf in mijn ribbenkast. Ik keek naast me. Hans, verdiept in zijn autoblad, ving mijn blik verliefderig op en las weer verder, of keek hij alleen plaatjes? Ik glimlachte wat, bestudeerde het fotootje, wendde mijn blik af naar het raam.

Het magazine tilde ik een beetje de hoogte in, net voor mijn gezicht zodat Hans niet kon zien wat ik las.

‘Tot op heden is er dus nog niets bewezen, maar te vrezen valt dat de topondernemer zijn leven zal moeten slijten met het imago van een vuile verkrachter,’ aldus het commentaar. Ik bladerde snel door naar de kunst- en cultuurpagina's. Kon ik even in de geest terug naar die goeie ouwe tijd van van mijn kunstacademiebestaan. Overzichtelijk was het leven toen nog.

Terwijl ik als kersverse therapeute tegen alles en iedereen riep dat je zelf verantwoordelijk was voor je keuzes, ontfermde ik me vanaf de eerste dag over Hans alsof ik de hoogstpersoonlijke zorg droeg voor zijn bestaan.

Die dag was een vrijdag aan het eind van de zomer. Als een echte directeur van mijn nieuwe bedrijf besloot ik dat ik een borrel verdiend had en wandelde ik naar de zieltogende kroeg in de straat achter de mijne. In plaats van een of ander achtdaags verblijf in Taormina of Syracuse had ik mezelf opgelegd zoveel mogelijk cliënten in mijn keuken te krijgen, en dat was gelukt. Het terras was leeg en ik nam plaats op een van de gammele, roestige stoeltjes in het laatste restje zon.

De verhalen van de cliënten begonnen als gevolg van moeheid en een eerste glas door elkaar te zwabberen en zo stroomden ze vanzelf mijn brein uit. Maandag weer verder. Nu kon ik slechts hopen dat ik goed werk had verricht.

‘Zo, jij bent lekker bezig!’

Een bruingekruld hoofd was in mijn laatste stralen gaan staan. Het gezicht was eerst een zwarte vlek, maar ik herkende Hans, de fanatiekeling op de sportschool.

Gehoorzaam en precies volgde hij in de spinningles de instructies van de juf, daarna werkte hij zijn programma af in de fitnessruimte en dan volgde de sauna. Toevallig deed ik hetzelfde. Bij een enkele groet en een ‘lekker getraind?’ was het tot nu toe gebleven.

Hij pakte een stoel en ging tegenover me zitten. Nog een klein streepje zon, moest dit nu?

Kennelijk wel want vanaf hier ging het snel. In het kort: de avond erna zaten we er weer, een paar dagen later trakteerde hij op een etentje bij de Italiaan waar je alleen naartoe gaat als je wat te vieren hebt, en na een zware

avondles, sauna en veel wijn voor de dorst, belandde hij in mijn bed. Waarom zou je niet iedere dag samen zijn, we waren al genoeg alleen geweest? Het werd ons adagium en binnen een paar weken waren we een heus stel.

Hans was voer voor psychologen. Hij had dingen meegemaakt: als expatkind in Egypte en Saoedi-Arabië was hij een paar keer ontvoerd geweest. Hij was ongedeerd gebleven, maar had het allemaal gezien: messen, geweren, zelfs kelders van bunkerachtige gebouwen in de zinderende woestijnhitte. Zijn rijke vader had het losgeld betaald en er tot op de huidige dag, net als zijn moeder, over gezwegen.

Het was in ieder geval allemaal niet gebeurd als zijn oudere broer was blijven leven. Die kreeg een geheimzinnige tropenziekte toen Hans net geboren was en overleed niet lang daarna, nog geen negen jaar oud. Ook over dat drama werd in alle toonaarden gezwegen, maar dat Hans er op een of andere manier iets aan had kunnen doen, was hem met kleine rotzinnetjes van zijn vader wel ingewreven. ‘Als jij toen niet geboren was, dan hadden we beter op kunnen letten...’ ‘Je broer had echt talenten, ... ach laat ook maar.’

Hans sprak er nogal lacherig over, alsof het over een of ander mal gezin uit een *reality soap* ging. Toen ik hem vroeg of hij dat serieus meende, zei hij: ‘Wat is geweest, is er niet meer.’

Niet bepaald een therapeutisch-verantwoorde uitspraak voor zichzelf, bedacht ik me, maar ook ik zweeg, dat maakte alles een stuk makkelijker, zo aan het begin. Ik zou er wel voor zorgen dat hij het op den duur allemaal goed zou verwerken en niet als een halve Hans hoefde te leven. Nu had hij mij.

Nee, over Jochem was ik nog lang niet heen, maar daarmee kon ik wel aan de gang blijven.

Wat Hans wel had, en Jochem helemaal niet, was het gemak een stelletje te vormen. Ik werd er soms een beetje cynisch van, al dat gezellige samen praten, samen slapen, samen sporten, samen eten, samen uit en dus ook met vakantie, en al die dingen die stelletjes nog meer samen doen.

Het deed iets met de tijd, die ging voorbij en daar merkte je minder van. Dat deed mij goed. Het was een soort neurolinguïstisch programmeren, maar dan van mijn gestel dat gewend was aan een flinke dosis narigheid die het leven me telkens toediende als het even leuk begon te worden. En dan had ik het nog niet eens over mijn gestorven vrienden uit mijn studententijd, maar daarover later meer.

Kortom, Hans deed niet aan ellende, hij schoof tegenslagen terzijde en stootte door in het scenario dat hij voor zichzelf bedacht had. Mijn zingevende taak was om hem daarbij te helpen.

Hij sprak in gladde, gelikte taal over zakendoen, over marketing- en internetstrategie en over zijn nieuw op te zetten bedrijf. En hij begon ook voor mij te denken, mijn plannen in te vullen en mijn praktijk tot een *marketable* bedrijf te verheffen. Dankbaar probeerde ik te begrijpen wat het allemaal betekende, maar verder dan het idee dat je je werk goed moet doen en met de Belastingdienst rekening moest houden kwam ik niet. Wat wist ik ervan? Dus ik luisterde en slikte mijn kritische vragen in.

En zo ontwikkel je de eerste beheersingsmechanismen die je in een huwelijk zo goed onder de knie krijgt. Want o ja, we gingen ook trouwen.

Om in alle rust en concentratie zijn internetbedrijf en mijn praktijk te laten groeien en bloeien verhuisden we twee jaar later, vier vakanties verder, getrouwd en wel, naar een

pittoresk dorp ergens in het midden van het land.

We huurden een riant dertigerjahnehuis met een haard in de woonkamer, vier slaapkamers boven en een enorme tuin met uitzicht op weilanden waar al naar gelang het jaargetijde paarden, koeien en schapen zouden grazen. Het rook er naar mest en ik voelde me volwassen.

Als een bezetene verslond Hans de scherpgeprijsde boeken van internetgoeroes. De *high end quality*, *conversability*, *affiliate* en *Search Engine Optimisation* vlogen me om de oren, maar *allez*, alles voor de goede zaak. Er vol van overtuigd dat hij ook een *tipping point* ging meemaken en een van de hot shots van *the critical masses* zou worden nam hij het voor lief dat we dan eventueel via een omweg naar Silicon Valley aan de Côte zouden neerstrijken. Dat was de droom geworden: een huis in Zuid-Frankrijk.

Hans zijn geniale, intelligente datasysteem dat alle praktische en communicatieproblemen oploste zou de arbeidsmarkt omtoveren in één grote geoliede machine. Werkgevers konden werknemers met een muisklik vinden, de machine zocht de juiste *match* en het tijdperk van de mensonterende sollicitatieprocedure konden we 'met z'n allen' definitief achter ons laten.

'Het is een concept met ongekende groeimogelijkheden,' zei hij toen hij het min of meer had uitgedacht en besloot om al zijn tijd en geld in de ontwikkeling ervan te steken, 'Je kunt gerust in miljarden gaan denken want dit gaat *global*.'

En was ik niet ooit naar de stad gekomen om de liefde te vinden? Wat een fantastisch verhaal was het toch geworden, dat leven van mij.

Mijn in allerijl geboekte vliegtuig was nog niet op Nice geland of Jochem belde me dat er net buiten zijn dorp een ontploffing was geweest.

'Je was net weg! Of nou ja, al een tijdje...'

Een auto was in vlammen opgegaan en de boer op wiens land het gebeurde had een blonde, hysterische vrouw uit de sloot gevist. Hoe ze erin terecht was gekomen, daar was hij nog niet achter. Wel dat ze hem dreigend had toegesist haar niet naar de politie of naar de dokter, maar naar een industrieterrein vijftig kilometer verderop te brengen. Als hij zou praten, dan kwam ze bij hem langs, met vrienden. De boer had wel iets anders aan zijn hoofd (er was net een besmettelijke ziekte bij zijn vee ontdekt), zweeg en zette haar op een onbestemde plek af. Pas toen Jochem bij hem langs was gekomen, op zoek naar getuigen, deed hij zijn verhaal, anoniem.

'Je raadt nooit wie het vermoedelijk is geweest,' zei Jochem, 'Die Cynthia. Die volgde jou dus, of wat deed ze daar anders? De auto wordt nog onderzocht. Ik vraag me alleen af waarom ze die in de fik heeft gestoken. Wat zou erin gezeten hebben?'

'Nou ja,' zei ik, 'Geen idee, wat een verhaal.'

'Ik begrijp er nog niets van,' vervolgde Jochem, 'Ik weet alleen dat ze alweer met een of andere industrieel getrouwd was. Jij kent haar toch ook niet, echt niet?'

'Nee, echt niet,' zei ik.

'Misschien wilde ze toch weer terug naar Delaert, nu hij weer succes heeft met dat radioprogramma, hoe heet het, DRT5. Hoe dan ook. Ik weet niet hoe het tussen jullie zit, maar probeer het te vergeten,' zei Jochem, 'We komen dingen op het spoor die er niet om liegen. Dus dat succes zal niet lang duren.'

'Wat dan?' vroeg ik.

*'Het heeft met zijn onderzoeken vanuit Harvard te maken,
over financiële constructies, niets met jou. Neem afstand.'*
'Heb ik allang gedaan,' loog ik.

